

ILJA GORT

CHÂTEAU MIGRAINE

LEESFRAGMENT

erbo
hoe
erde
histor
n de M
righeid t
Château

Over het boek

In een wereld waarin geld alles bepaalt sluiten een wijnboer en zijn vrouw een deal met een Russische miljardair. Maar wanneer hij hun chateau opeist beseffen ze dat ze een pact met de duivel hebben gesloten. Nu moeten ze vechten. Voor hun vrijheid en voor hun leven.

Château Migraine. Wijn, macht en een pact met de duivel.

Wat een droom moest zijn, wordt een nachtmerrie. Maxim en Claudine zetten alles op het spel voor hun eigen wijnkasteel in de Provence. Maar wanneer een mysterieuze Russische oligarch zich opwerpt als hun 'redder', raken ze verstrikt in een spel dat veel groter en gevaarlijker is dan ze ooit hadden voorzien. Leugens stapelen zich op, de spanning neemt toe en Maxim en Claudine staan voor een onmogelijke keuze: zich overgeven aan een meedogenloze vijand, of een stap zetten die geen weg terug kent.

Ilja Gort

Château Migraine

roman

GORT
PUBLISHERS

1e druk, juni 2025

© 2025 Ilja Gort, Saint-Romain-La-Virvée

Gort Publishers, Amersfoort

ISBN 978-90-834255-6-6

NUR 301

Omslagontwerp: Caroline d'Hollosy & Ilja Gort

Vormgeving binnenwerk: Caroline d'Hollosy

Foto auteur: Caroline d'Hollosy

GORT
PUBLISHERS

www.gortpublishers.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en /of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotografie, scan, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gort Publishers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

A large, faint, light-yellow illustration of a face with triangular eyes, resembling a stylized or abstract representation of a character, serves as the background for the text.

‘Er is geen goed of kwaad, alleen macht.
En zij die te zwak zijn om die te grijpen.’
– *Voldemort*

‘Hier is het!’ zei Claudine. Ze stuurde haar Renault Twingo onder de stenen boog door met in gebeeldhouwde letters *château des miracles*. Langzaam reed ze de oprijlaan op. Aan weerszijden perfect onderhouden Franse tuinen met ingewikkelde patronen van buxusheggetjes. Aan het eind van de lange laan doemden de torens van het chateau op.

‘Allemachtig,’ zei Maxim. ‘Dat is nog ’ns een wijnkasteel!’

Claudine miste op een haar na een levensgroot bronzen beeld van een jachtgodin slechts gekleed in pijl en boog, en parkeerde naast een zeventiende-eeuwse siervijver. Zonlicht fonkelde door wee klaterende fonteinen. Ze stapten uit.

‘Wat een paléis...’ verzuchtte Maxim. Hij plantte zijn voeten in het witte grind, hief zijn gezicht naar de zon en sloot zijn ogen. ‘Dat geluid van dat water, die krekels, dat zonnetje...’ Na een poosje deed hij zijn ogen open. Als in trance liep hij omhoog, de brede trap op naar het bordes. Hij legde zijn hand op de kop van een van de twee stenen leeuwen. Het mos op het leeuwenhoofd voelde zacht aan. ‘Hallo ouwe reus. Alles goed?’ Beneden zag hij Claudine op de rand van de vijver, ze aaide een grote koikarper. ‘Clau, kom ’ns kijken, dat uitzicht!’

Ze kwam naar boven, leunde naast hem op de balustrade. Glooiende wijngaarden strekten zich uit over de heuvels, daarachter bossen zo ver je kon kijken. Hier en daar een glimp van rode dakpannetjes verstopt in het groen. Daar weer achter blikkerde het water van de Middellandse Zee.

Zwijgend stonden ze naast elkaar, dronken het landschap

in. Alleen het lome getjirp van de cigales vulde de stilte.

‘Dit is een droom,’ fluisterde Maxim. ‘Wat een schoonheid... wat een rust...’

Een plotselinge claxonstoot sneed door de stilte. In een wolk van stof scheurde een roze Fiat 500 onder de kasteelpoort door en parkeerde gehaast naast de Twingo.

Er stapte een vrouw uit die niemand anders kon zijn dan de makelaar.

23

De volgende ochtend zat Maxim met een kop koffie op de rand van de vijver voor het kasteel.

Vanaf de oprijlaan klonk getoeter. Claudine kwam aanrijden, raam open, zonnebril in haar blonde haar. Hij zette zijn koffie neer en liep haar tegemoet.

‘Gefeliciteerd, lieverd,’ zei hij terwijl hij de boodschappen uit de achterbak tilde.

Hij sloeg een arm om haar heen. ‘Ik kan je niet genoeg bedanken, dat je dit avontuur met mij bent begonnen. Alles opgegeven. Om dit met mij te delen. Echt, te gek.’

Ze leunde met haar hoofd tegen zijn schouder. ‘Het voelt goed. Dit park, die prachtige tuin, de wijn die we gaan maken...’ Ze haalde diep adem. ‘Alleen...’

‘Ja?’

‘Financieel...’

‘Wat dan?’

‘We staan in het rood, Max. En niet zo’n beetje ook. En we moeten nog beginnen.’

Hij maakte een wegwijsend gebaar. ‘O maar schatje, dat komt helemaal goed.’

Marktdag in Saint-Tropez. De geur van kazen, worsten en olijven hing tussen de kraampjes. De haven gonsde van bedrijvigheid. Het vroege zonlicht weerkaatste op de glanzende jachten, uit de cafés klonk het gerinkel van koffiekopjes. Maxim slenterde langs de terrasjes aan de kade, de boodschappenmand losjes in zijn hand. Mijn nieuwe leven, dacht hij. Naar Saint-Trop, boodschapjes doen, krantje kopen, koffietje doen... niet verkeerd.

Bij Café Senequier vond hij een vrij tafeltje. Hij bestelde een grand crème en een croissant en keek naar de jachten die zachtjes heen en weer dobberden op het water. Vooraan de drijvende strijkijzers, verderop de superjachten van honderd miljoen en meer. Het getinkel van touwen langs de masten vermengde zich met het gekrijs van de meeuwen. Met een milde glimlach op zijn gezicht snoof Maxim de frisse zeelucht op. Hij pakte de Nice Matin van het tafeltje naast hem en sloeg de krant open. Nog voordat hij de eerste regel kon lezen, zag hij een kleine, massieve man die met zware stappen zijn kant op kwam. Hij droeg een ivoorkleurig Armani-pak dat zo was gesneden dat het zijn plumpe gestalte perfect camoufleerde, een niet geringe presentatie van de kleermaker. Hij had sluijk blond haar waarvan een lok los over zijn voorhoofd hing. Achter hem volgden twee breedgeschouderde mannen in zwarte pakken, de grootste droeg een donkere zonnebril.

Maxim deed alsof hij verdiept was in de krant, maar vanuit zijn ooghoeken sloeg hij gade hoe de mannen plaatsnamen aan het tafeltje naast hem. De man in het witte pak liet zich zakken in zijn stoel, haalde een goudkleurige telefoon uit zijn zak en

begon te scrollen. Verassend snel verscheen er een ober.

‘Bonjour, monsieur Antonov. Wat kan ik voor u doen?’

Zonder op te kijken van zijn telefoon gromde Antonov: ‘Champaign!’

Maxim hield zijn krant omhoog, maar keek stiekem over de rand. De gouden ringen om Antonovs vingers glommen in de ochtendzon. Zijn dure schoenen, zijn kleermakerspak, zijn botte manieren, alles schreeuwde rijkdom. Een Russische oligarch, dacht Maxim. En niet zomaar een. Als deze man Poetin belt neemt die op.

De ober verscheen met een fles champagne op een zilveren blad. Hij zette het op Maxims tafeltje, trok de fles uit de koeler en toonde die aan de Russische gast. ‘Voilà, monsieur Antonov, de Moët et Chandon Millésime 2023.’

Antonov fronste en keek op. ‘What?’ blafte hij. ‘No Cristal?!’

De ober kromp ineen. ‘Het spijt me, monsieur Antonov, maar –’

Verstoord keek de Rus om zich heen, toen zag hij Maxim. ‘You French?’ riep hij.

Maxim keek op. ‘Zeker.’

‘What is best champaign here?!’ riep hij met een zwaar Russisch accent.

Maxim wierp een blik op de wijnkaart. ‘Ik vrees dat dit de enige is,’ glimlachte hij.

De man gromde iets Russisch. Als Maxim die taal machtig was geweest had hij kunnen horen hoe monsieur Antonov dacht over de moeder van de ober en haar voorliefde voor orale seks met zwaargeschapen weidebegrazers.

In de luxury lounge van Antonovs jacht boog Claudine naar voren om een schilderij aan de wand van dichtbij te bekijken. Het licht gleed over de dikke lagen verf, de kleuren nog net zo fel als de dag dat ze waren aangebracht. 'Dat is toch geen echte Matisse?' vroeg ze verbaasd.

Antonov haalde zijn schouders op. 'Ik zeg altijd van niet. Anders krijg je gezeur met musea, verzekeringen. Maar tussen ons...' – hij glimlachte sluw – '... natuurlijk is hij echt.'

'Indrukwekkend,' zei Claudine.

'Mwoah, dit is mijn support vessel, Mijn collectie hangt in m'n jacht.'

'Wat is een support vessel?' Ze keek om zich heen. De ruime lounge was ingericht met op maat gemaakte banken van zacht leer en een grote, fraai gedecoreerde eettafel met designstoelen. Erboven pronkte een kristallen kroonluchter. De vloer was van walnotenhouw en de wanden van palissanderhout met ingelegde goudaccenten.

Antonov glimlachte. 'Mijn jacht is honderd meter lang, die kan de haven niet in. Dit is m'n pendelbootje, om me van m'n jacht naar de wal te brengen.'

Maxim stond voor panoramische ramen en wees naar het zonneterras met ligstoelen, een jacuzzi en de uitgebreide buitenbar. 'En dit allemaal voor dat kleine stukje varen?'

'Ja, waarom niet? Het leven is kort. En geld is overal.' Hij liep naar de deur. 'Kom, we praten business.'

Even later zaten Maxim, Claudine en Antonov in comfortabele stoelen op het zonnedeck. Ieder met een ijsgekoeld glas Cristalchampagne.

Antonov keek uit over de zee, liet de stilte duren. 'Die wijn

van jullie,' begon hij uiteindelijk. 'Ik weet niet precies wat je wil. Maar één ding is zeker.' Hij draaide zich naar hen toe, zijn lome blik plots scherp. 'Ik kan zorgen dat het gebeurt.'

Claudine keek hem aan, maar zei niets.

'Merci beaucoup,' zei Maxim. 'Dank voor het vertrouwen. Maar momenteel staan we met de rug tegen de muur. Het restaurant is gesloten, we zitten dik in de schulden en we hebben geen cent meer.'

Antonov knikte. 'Een onwenselijke positie.' Langzaam boog hij naar voren en legde zijn hand op die van Claudine. 'Ik mag jullie,' zei hij zacht. 'Daarom ga ik jullie een voorstel doen.'

Claudine onderdrukte een huivering. Het voelde alsof er een dikke lap warm vlees op haar hand lag. Ze wilde hem onder de zijne vandaan trekken, maar hij verstevigde zijn greep en hield haar vingers vast.

'Een voorstel...' fluisterde hij in haar oor '... dat je niet kunt weigeren.'

Midden in de ontvangsthal stonden Maxim en Antonov met hun voorhoofden tegen elkaar, neus aan neus, hun ademhaling zwaar en schokkerig.

Maxims vuisten waren gebald, zijn nagels boorden zich in zijn handpalmen. Hij wilde hem slaan. God, wat wilde hij hem slaan.

Antonov trok een grijns, breed en vol tanden. Een grauw geluid rolde diep uit zijn keel. 'Jij bent van mij...' gromde hij. 'En ik ga je kapotmaken...' Zijn stem was laag, ruw. Bijna teder.

Maxims hart bonkte tegen zijn ribben. Zijn adem brandde in zijn longen. 'Dat gaat niet gebeuren. Ik maak JOU kapot.'

Een stilte.

Toen, een snuivend geluid. Antonov gooide zijn hoofd naar achteren en barstte uit in een rauwe, bulderende lach. Alsof hij de hemel zelf uitlachte. Opeens knalde hij zijn voor-

hoofd tegen dat van Maxim.

BÁF.

‘Jij MIJ kapotmaken?’ fluisterde hij. Zijn adem was heet en doordrenkt van drank en de vissige lucht van kaviaar. Zijn hand schoot omhoog, klemde zich om Maxims nek en trok hem dichterbij. Zijn stem werd een ijzig gefluister. ‘Watje.’ Een fractie van een seconde leek het alsof hij zou loslaten. Maar toen. ‘WEEKDIER!’ brulde hij opeens, de ramen trilden in hun sponningen. Maxim voelde de spuugdruppels op zijn huid. ‘SLAPPE LAMLUL! Jij kan nog geen natte krant doormidden scheuren!’ Zijn ogen schoten vuur. Zijn greep op Maxims nek werd steviger. Zijn vingers gleden langs Maxims kaak, bijna liefdevol. ‘En jij denkt... dat je mij kapot kan maken?’ Antonov glimlachte. Een gevaarlijke glimlach. Een roofdier dat zijn prooi al half heeft opgevreten. ‘We zullen eens zien hoelang je overeind blijft.’ Met een brute zwaai duwde hij Maxim van zich af.

Maxim wankelde, maar bleef staan.

Antonov schudde zijn schouders los, likte even langs zijn tanden en keek om zich heen. Toen knalde zijn stem als een kanonschot door de hal. ‘DIT IS MIJN CHATEAU!’ Zijn borstkas ging op en neer van opwindning. ‘IK DOE HIER WAT IK WIL.’ Hij greep een antiek tafeltje. ‘Zie je wat ik met die ouderwetse hoerenmeubels van jou doe?’ Met een woedend gebrul smiet hij het door het raam. Het geluid van brekend glas sneed door de ontvangsthal.

Maxim verstijfde. Hij hoorde het tafeltje splinterend neerkomen op de binnenplaats.

Antonov hijgde. Zijn ogen brandden van opwindning. ‘Mooi hè?’ bulderde hij en draaide zich om, zoekend naar een volgend slachtoffer. Zijn blik viel op de Louis Seize-stoel bij de haard. Hij kneep zijn ogen samen. Klemde zijn kaken op elkaar. Zijn hand gleed langzaam over de rugleuning. ‘En deze?’ fluisterde

hij. Zijn vingers klauwden zich om de antieke stoel. Toen greep hij de leuning en brak ze tegelijk af. Een korte, doffe krak.

Maxim hapte naar adem.

Antonov keek hem aan. Gooide de resten op de grond. Zette zijn voet erop. Trapte. Trapte. Trapte. Tot er niets meer over was dan gescheurde lappen en splinters.

Maxim voelde iets in hemzelf knappen.

Antonov stond hijgend boven de overblijfselen van de stoel. Zijn onderkaak naar voren. Een pitbull, klaar om het vlees van Maxims gezicht te scheuren.

Maxims stem trilde van woede. ‘Nu ga je te ver!’

Antonov bleef stil. Langzaam draaide hij zich om. Zijn ogen smalle spleetjes. Zijn onderlip kwam nog verder naar voren. Toen trok hij heel langzaam zijn mondhoeken in zijn roofdierengrijns. ‘Te ver?’ fluisterde hij. Hij pakte een kristallen karaf van de schouw en slingerde hem tegen de muur. Met een klap spatte het glas uit elkaar in duizend fonkelende splinters. Antonov ademde zwaar. Hij keek Maxim doordringend aan en begon te lachen. ‘Ga ik te ver?’ fluisterde hij en zette een stap naar Maxim toe. Zijn ogen vlamvend van pure waanzin. Zijn mond dicht bij Maxims oor. Zijn stem, niet meer dan een fluistering. ‘... Ik ben nog maar nét begonnen.’

Zo. Vanaf hier hebben we aardig wat spoilers weggeven, maar nog lang niet alles! Beleef het boek nu zelf en begin lekker bij het begin. Heel veel leesplezier en alvast Hartelijk Santé!

